

РЕШЕНИЕ

№ 1363

гр. София, 02.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 15.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Житарска

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3283** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на глава X от АПК, във вр. с чл.118, ал.1 от КСО.

Образувано е по подадена жалба от Е. С. М., ЕГН [ЕГН], чрез пълномощника му адв. Т. Р. срещу Решение № 2153-21-64 от 09.03.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалба на лицето срещу Разпореждане № 650315/261 от 18.12.2020г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/ при ТП на НОИ-С.-град.

В жалбата се излагат доводи за неправилност на обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Твърди се, че липсват изцяло фактически и правни основания за издаденото разпореждане, а извода до който е стигнало длъжностното лице по ПО за незачитане на осигурителен стаж на жалбоподателя не е подкрепен от никакви доказателства. Според него липсва установяване по безспорен начин, че документите издадени от ДФ Транстехника са нередовни, поради липсата на сравнителен материал. В тази връзка цитира решения на ВАС. По тези съображения се иска отмяна на оспореното решение.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Счита, че оспореното решение е правилно и законосъобразно. Оспорва автентичността на представените от жалбоподателя документи: образец УП-2 №59-2/14.03.2002г., издаден от ДФ „С.“, на образец УП-3 №

59-3/14.03.2002 г., издаден от ДФ „С.“ и образец УП-30 № Х.-72-85/11.05.1989г., издаден от железопътен завод „Г. Д.“ С., трудова книжка №1150, издадена на 01.04.1982г. от Ж. „Г. Д.“ С., в частта на вписванията с отразен стаж за периода 01.04.1982г.–01.03.1985г.; 01.06.1987г.-31.12.1988г. и 01.01.1989г.-30.06.1999г. Иска отхвърляне на жалбата като неоснователна и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Депозира писмени бележки.

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, в съответствие с изискванията на чл.168 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Жалбата, като подадена в срок и от легитимирано лице е процесуално допустима. Разгледана по същество същата е неоснователна.

От данните в пенсионната преписка е видно, че със заявление с вх.№МП-62498/21.05.2015г. Е. С. М. е поискал отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, към което е представил изискуемите документи за осигурителен стаж, съгласно чл.3 от НПОС, за преценка правото на пенсия, включително и такива, издадени от Ж. „Г. Д.“ и от ДФ „С.“. Длъжностно лице по ПО е приело, че Е. С. М. отговаря на законовите предпоставки за исканата пенсия и с Разпореждане №[ЕГН] от 15.06.2015г., на жалбоподателят е отпусната пенсията, като в мотивите на разпореждането е посочено защо не е зачетен стаж от посочените осигурители.

Със заявление вх. №Ц2113-21-2227 от 30.06.2020г. -УП-1 /л.62-65/ Е. С. М. е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ при условията на чл.69б от КСО. По това заявление е отказано с Разпореждане № [ЕГН] от 18.12.2020г. отпускане на пенсия за ОСВ, тъй като не е зачетен осигурителен стаж и доход от ЖЗП „Г. Д.“ и от ДФ „С.“. Декларирал е, че документите му за стаж и доход се намират в пенсионната му преписка по предходното заявление с искане за лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

В заявлението си Е. С. М. е заявил желание пенсията му да бъде определена от brutното трудово възнаграждение или осигурителен доход от периода 01.01.1989г. до 31.12.1991г., , както и да му бъде зачетен стажа и дохода след 1997г., съгласно данните от регистъра на осигурените лица.

Длъжностното лице по „ПО“ е приело, че Е. С. М. няма необходимият осигурителен стаж, с оглед зачетеният такъв от 22г., 11 месеца и 29 дни от трета категория труд и мотивирал незачетеният осигурителен стаж и доход от ЖЗП „Г.Д.“ и ДФ „С.“. Приел е, че не са налице предпоставките за право на лична пенсия за ОСВ към 2020г., както по чл.69б от КСО, така и по чл.68, ал.1 и ал.2 от КСО и с Разпореждане е отказал отпускането ѝ на жалбоподателя. Последното е обжалвано от Е. С. М. пред Директора на ТП на НОИ [населено място], който е възприел мотивите на длъжностното лице по ПО и е изложил подробни аргументи за незачетеният осигурителен стаж и доход и законосъобразността и правилността на обжалваното разпореждане.

Длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж на лицето по представените редовни документи за осигурителен стаж, като не е зачело осигурителен стаж, удостоверен с документи представени от жалбоподателят: образец УП-2 №59-2/14.03.2002г., издаден от ДФ „С.“, на образец УП-3 № 59-3/14.03.2002 г., издаден от ДФ „С.“ и образец УП-30 № Х.-72-85/11.05.1989г., издаден от железопътен завод „Г. Д.“ С., трудова книжка №1150, издадена на 01.04.1982г. от Ж. „Г. Д.“ С. за

периода 01.04.1982г.–01.03.1985г.; 01.06.1987г.-31.12.1988г. и 01.01.1989г.-30.06.1999г. Директора на ТП на НОИ С. - град, е оставил без уважение жалбата срещу Разпореждане № [ЕГН]/261 от 18.12.2020г. като неоснователна. В мотивите си по-горестоящият административен орган е приел, че правилно длъжностното лице по ПО не е кредитирал представените от жалбоподателя образци УП-2 №59-2/14.03.2002г., издаден от ДФ „С.“, УП-3 № 59-3/14.03.2002 г., издаден от ДФ „С.“ и УП-30 № Х.-72-85/11.05.1989г., издаден от железопътен завод „Г. Д.“ С., трудова книжка №1150, издадена на 01.04.1982г. от Ж. „Г. Д.“ С. за периода 01.04.1982г.–01.03.1985г.; 01.06.1987г.-31.12.1988г. и 01.01.1989г.-30.06.1999г. Направил е извод, че към датата на заявлението за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст - 30.06.20г., Е. С. М. не отговаря на условието на чл.69б от КСО, тъй като не отговаря на условието за наличие на осигурителен стаж от 1-ва категория, тъй като въз основа на представените редовни документи на жалбоподателя е зачетен осигурителен стаж в размер на 22 години 11 месеца и 29 дни от трета категория, не отговаря и на условията на чл.68, ал.1, 2 от КСО за навършена възраст, тъй като има навършена възраст 55 години 03 месеца и 15 дни.

При тази фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган по чл. 117, ал. 3 КСО, в предписаната от закона форма, с посочване на фактически и правни основания за издаването му.

По отношение на спазването на процесуалните правила и съответствието на оспорените актове с материалния закон съдът намира следното :

Предпоставките за придобиване на право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.1, 2 от КСО за мъжете през 2020г. са навършена възраст 64 години и 6 месеца и осигурителен стаж 39 години и 2 месеца.

Към датата на заявлението за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст - 30.06.2020г., Е. С. М. не отговаря на условието на чл.68, ал.1,2 от КСО за навършена възраст, тъй като има навършена възраст 55 години 03 месеца и 15 дни, не отговаря на условието за наличие на 39 години и 2 месеца осигурителен стаж, тъй като въз основа на представените редовни документи на жалбоподателя е зачетен осигурителен стаж в размер на 22 години 11 месеца и 29 дни от трета категория.

Предпоставките за придобиване на право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на чл.69б от КСО за мъжете през 2020г. са навършена възраст 53 години и 06 месеца при първа категория труд и 58 години 06 месеца при втора категория труд, и ако имат сбор от осигурителен стаж и възраст 100 точки и за двете категории.

В съдебно заседание, проведено на 21.06.2021г., процесуалният представител на директора на ТП на НОИ-С.-град е оспорил истинността, на основание чл. 193 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК на официални документи, представени от Е. С. М. в хода на производството: образец УП-2 №59-2/14.03.2002г., издаден от ДФ „С.“, на образец УП-3 № 59-3/14.03.2002 г., издаден от ДФ „С.“ и образец УП-30 № Х.-72-85/11.05.1989г., издаден от железопътен завод „Г. Д.“ С., трудова книжка №1150, издадена на 01.04.1982г. от Ж. „Г. Д.“ С., в частта на вписванията с отразен стаж за периода 01.04.1982г.–01.03.1985г.; 01.06.1987г.-31.12.1988г. и 01.01.1989г.-30.06.1999г.

В откритото производство по чл.193, ал.1 от ГПК се установява по безспорен и категоричен начин, следното:

1. Относно осигурителния стаж и доход в ЖЗП „Г.Д.“:
Жалбоподателят е представил Трудова книжка /ТК/ № 1150, издадена на 01.04.1982 г. от Ж. „Г. Д.“ - С.. В ТК/трудова книжка/ е вписан стажът в Ж. „Г. Д.“ С. за периодите от 01.04.1982г. до 30.06.1983г., придобит на длъжност „извозвач на гореща шлака в леярен цех“ , от 01.07.1983 г. до 01.03.1985г. на същата длъжност и от 01.06.1987г. до 31.12.1988г. на длъжност „почистващ шмиргелист по отливки в леярен цех“. Лицето е представило пред пенсионния орган и УП-30 № Х.-72-85/11.05.1989г. за същите периоди и същите длъжности, с обща продължителност 04 години и 06 месеца, с предложение за категоризиране на труда от първа категория на основание чл.4 „н“ от ПКТН.

Към датата на издаването на ТК Е. С. М. е бил на възраст 17 години и 16 дни, като в нея е отразено че е започнал работа като „извозвач на гореща шлака в леярен цех“ в Ж.. Съгласно разпоредбата на чл. 112 от Кодекса на труда от 1951 г. /отм./ в действащата редакция към постъпването на жалбоподателя на работа през 1966г., се съдържа изрична забрана да се възлагат на работници и служители до 18-годишна възраст и на работнички и служителки, независимо от възрастта им, особено тежки и вредни за здравето им работи, каквато безспорно е извършваната от лицата, назначени на длъжност „извозвач на гореща шлака в леярен цех“ в Ж.. В този смисъл, по силата на действащото законодателство жалбоподателят не е могъл да заеме вписаната в ТК длъжност поради възрастта си. Заемането на тази длъжност е било забранено по отношение на жалбоподателя, с оглед неговата възраст към онзи момент. Заверката на продължителността на стажа в Ж. „Г. Д.“ за посочените периоди е оформен с печат на Железопътен завод „Г.Д.“ М. Т. и С., което е абревиатура на Министерство на транспорта и съобщенията, а към датите на заверките на стажа ресорното министерство съществува под друго наименование, а не като Министерство на транспорта и съобщенията.

В образец УП-30 № Х.-72-85/11.05.1989г., издаден от ЖЗП – С. е вписано, че удостовереният в него трудов стаж е от първа категория, съгласно т.4 „н“ от ПКТП. В образеца се констатира редица несъответствия, които сочат антидатиране на документа и съответно неговата нередовност от външна страна.

Към посочената дата на издаване на удостоверението – 11.05.1989г., в ПКТП /отм./ няма точка 4 ”н”. С обнародването в ДВ, бр.58/1990 г. изменение в ПКТП /отм./, което влиза в сила от 30.06.1990 г., към т.4а е допълнена нова б. „н“, с която „труда на работници, непосредствено в леярското производство на черни метали по списък на професиите, утвърден от Комитета по труда и социалното осигуряване“ е определен като такъв от първа категория труд. В тази връзка е констатирано несъответствие между датата на издаване на удостоверението и съдържанието му.

Констатирано е също така, че Образец УП-30 от 11.05.1989г. е подпечатан с печат на Д. Б., което наименование не отговаря на действителното название на обединението към дата на издаване на документа. С разпореждане на МС №125/16.07.1976г. за утвърждаване на генерална схема за специализация и концентрация на производството и Генерална схема за управление на Националния транспортен комплекс – обн., ДВ бр.68/1976г., е образувано Стопанско обединение /СО/ „Български държавни железници“ – [населено място], което съществува до регистрацията на фирма Б. с решение от 20.06.1989г. по ф.д. №459/1989г. по описа на СГС, ФО. В тази връзка е констатирано, че отразеното в печата Д. Б. не съществува от 1976г., поради което е изведен извода за антидатиране на представеният документ.

С оглед на гореизложеното и на основание чл.194 ал.3 от ГПК съдът приема, че Трудова книжка №1150, издадена на 01.04.1982г. от Ж. „Г. Д.“, не отразява вярно посочените по -горе обстоятелства за трудовия стаж на жалбоподателят / т.е. неистински документ/ и като такъв следва да бъде изключен, като доказателство по делото.

2.Относно осигурителен стаж и доход от ДФ „С.“ и СО „Вагоностроене“:

Представеният образец УП-3 №59-3/14.03.2002г. издаден от ДФ„С.“ за периода от 01.01.1989г. до 30.06.1999г., удостоверява, че жалбоподателят е работил на длъжност „почиствач-шмергелист по отливки в леярен цех“ с предложени за категоризирането на труда по т.4 „н“ от ПКТП /отм./ и е посочено, че ДФ „С.“ е правоприемник на СО „Вагоностроене“. Като правоприемник е посочен, отново СО „Вагоностроене“ и в УП-2 № 59-2/14.03.2002г. за ОСВ на жалбоподателя за периода от 01.01.1989г. до 30.06.1999г., в което е записано, че удостоверението е издадено на основание разплащателните ведомости на ДФ „С.“.

След 01.01.1997г. задължително данни за осигуряването на съответното лице се подават в регистъра на осигурените лица /Р./. Тъй като претендиращият стаж включва и период след тази дата и предвид декларацията на жалбоподателя, че желае да се ползват данните от Р., то при проверка на същите е установено, че такива липсват.

И в двата оспорени образца - УП-2 и УП-3, издадени от ДФ „С.“, е вписан БУЛСТАТ на дружеството №176091441. От предоставена информация от Агенцията по вписванията се установява, че ДФ ”С.” не е вписана в регистър Булстат, като служебната пререгистрация е извършена при спазване на § 2а от ПЗР на Наредба № 1 от 14.02.2007г. за водене, съхраняване и достъп до Търговския регистър. Видно от издаденото от Софийския градски съд удостоверение по фирмено дело № 5208/1990г., до служебната ѝ пререгистрация, конкретно - към 20.05.2011г., ДФ“С.” има ЕФН:[ЕГН]. От тук се извежда, че пенсионните документи, издадени на 14.03.2002г. от ДФ “С.” е вписан като реквизит не съществуващ булстат към датата на издаването им.

Съдът констатира, че и двата документа УП-3 и УП-2 съдържат графа „часове“, която е включена в образците след допълнението на чл. 9, ал. 1 от КСО, обнародвано в ДВ бр. 112/2004г., с изменението и допълнението на чл. 38 от НПОС, обнародвано в ДВ, бр. 24/2005г., в сила от 01.01.2005г. В тази връзка - удостоверения, които са по утвърден образец и за които се претендира, че са издадени през 2002г., не могат да имат реквизити, утвърдени от Управителя на НОИ през 2005г.

В оспореният образец УП-3 №59-3/14.03.2002г. не е посочено къде се съхраняват документите, въз основа на които същият е издаден. Последната информация е задължителен реквизит като е включена в утвърдената форма и липсата ѝ пречатства възможността за проверка на достоверността на удостоверението. По данни от приетия като доказателство по делото Протокол от 09.04.1997г. от събранието на кредиторите на ДФ „С.“ „фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена“. В изпълнение на съдебно решение от 03.01.1997г. по делото за несъстоятелност на ДФ „С.“ на 09.04.1997г. кредиторите на фирмата са установили, че същата не извършва никаква дейност и че архивът ѝ е унищожен.

Съдът споделя изводите на пенсионния орган по отношение на това, че между СО „Вагоностроене“ (в състава на което е бил Ж. Г. Д.) и ДФ „С.“ няма правоприемство, както и че представените записи и заверка в трудовата книжка № 1150/01.04.1982 г. за периода от 01.01.1989г. до 30.06.1999г., за които като наименование на предприятието

е вписано това на прекратеното през 1989г. СО „Вагоностроене“ се явяват нередовни и сочат неистинност на документа.

Наред с ненадлежно оформените в трудовата книжка стаж и документът, издаден за доказването му от ДФ „С.“ - удостоверение обр. УП-3 с изх. №59 – 3 /14.03.2002г., съдържа несъответствия, като това, че удостоверението е издадено от правен субект, за който е безспорно установено, че не е правоприемник на стопанското обединение, вписано като работодател в трудовата книжка, поради което няма право да съхранява негови ведомости и да издава документи за стаж и доход.

В заключение следва да се посочи, че с Решение от 03.01.1997 г. на СГС по т. д. № 10131/1992 г. ДФ "С." е обявена в неплатежоспособност, считано от 31.03.1993г./л.95/. Според доклад от 07.04.1997 г. на синдика за ДФ „С.“, съдържащ се в делото по несъстоятелност /л.100/, липсват отчетни документи, като в т. 1 на стр. 4 /л.103/ недвусмислено е подчертана “липсата на каквато и да е документация” на фирмата. Тази констатация е потвърдена с Протокол от 09.04.1997г. от събранието на кредиторите на ДФ „С.“, съгласно който е прието, че “фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена”. Това от своя страна поражда обосновано съмнение относно размерите на брутното трудово възнаграждение на Е. С. М., вписано в представеното удостоверение обр. УП-2 с изх. № 59-2/14.03.2002 г., изд. от ДФ „С.“ за осигурителен доход за периода от 01.01.1989г. до 01.01.1999г.

В УП-2 №59-2/14.03.2002г. издаден от ДФ „С.“ е вписано, че за невярно вписани данни виновните длъжностни, носят отговорност по чл. 349 и 350 от КСО. Към 05.07.2003г., посоченият кодекс се нарича КЗОО, като наименованието КСО е прието с изменението и допълнението на кодекса с ДВ бр. 67/2003г. от 29.07.2003г. От друга страна, в КЗОО към датата на издаване на образеца - 14.03.2002г. липсват посочените в образеца чл. 349 и 350 - същите са допълнени отново с ДВ бр. 67/2003 г. на 29.07.2003 г.

С оглед на гореизложеното и на основание чл.194 ал.3 от ГПК съдът приема, че образец УП-3 №59-3/14.03.2002г. и образец УП-2/14.03.2002г., издадени от ДФ „С.“ са неистински документ и като такива следва да бъдат изключени като доказателство по делото.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл.5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а в ал. 3 е предвидено, че документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Анализът на тази разпоредба налага извода, че изплащателните ведомости са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и

осигурителните книжки, както и удостоверенията обр. УП – 3 (документи по утвърден образец по смисъла на чл.40, ал.1 от НПОС) са вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости, от една страна, и трудовата книжка и удостоверенията обр. УП – 3, от друга страна, от значение е направеното отразяване в изплащателните ведомости, а не обратното, което недвусмислено се налага от съдържанието на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 НПОС.

Неправилно от жалбоподателя се тълкува и разпоредбата на § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО. Разпоредбата приравнява трудовия стаж до 31.12.1999 г. на осигурителен по КСО, а не съдържа твърдяното от жалбоподателя задължение пенсионният орган да зачита стажа преди тази дата. Последното противоречи както на дискреционната власт на последния и правото му на преценка, така и на административноправния принцип за законност и истинност на административния акт.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че незаконосъобразно се разглеждали в административното производство трудовата книжка 1150 и образци УП-3 №59-3 въпреки материалната им доказателствена сила на официални документи.

Не може да се сподели становището на жалбоподателя, че трудовата книжка е достатъчно доказателство за удостоверяване на осигурителния му стаж. Няма спор, че разпоредбата на чл.347 от КТ определя трудовата книжка като официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника.

В съответствие с правомощията си, решаващия административен орган, съгласно чл.35 и чл.36 от АПК е длъжен да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая, както и да събере, провери и прецени всички относими и необходими доказателства за това. Липсват други първични документи (трудова договор, допълнителни споразумения, заповеди за командироване и др.), които да съдържат достатъчно данни за трудовата заетост на лицето и които съгласно чл.40, ал.5 от НПОС могат да послужат за удостоверяване на осигурителния стаж. При липсата на редовни документи по чл.40 от НПОС за жалбоподателя е налице възможност да установи спорния осигурителен стаж по исков ред съгласно Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред.

От всичко изложено дотук се налага изводът, че оспорените актове са правилни като краен правен резултат и жалбата срещу тях следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съобразно изхода от спора и на основание чл.143, ал. 4 от АПК на

ответника следва да се присъдят разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева съобразно разпоредбите на чл.78, ал.8 от ГПК, чл.37 от ЗПП и чл.24 от НЗПП, с оглед на обстоятелството, че искането за разноси за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно.

Водим от изложеното, както и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. С. М., ЕГН [ЕГН], подадена чрез пълномощника му адв. Т. Р. срещу Решение № 2153-21-64 от 09.03.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № 650315/261 от 18.12.2020г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/ при ТП на НОИ-С.-град.

ОСЪЖДА Е. С. М., от [населено място], ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ–С.-град сумата от 150 лева, съставляващи разноси за юрисконсултско възнаграждение .

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: